

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 4

เรียบเรียงโดย ชัยวัฒน์ อหันตริก

“ชื่อ สุภรินันท์ อายุ 23 ปี อาชีพครูอัตราจ้าง”

สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส โควิด-19 เริ่มเกิดขึ้นเมื่อช่วงปี พ.ศ.2563 ขณะนั้นดิฉันเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ฝึกสอนอยู่ที่โรงเรียนสตรีวิทยา 2 เข้าหอพักอยู่ใกล้กับโรงเรียนที่ฝึกสอนเป็นช่วงเวลาที่จะฝึกสอนเสร็จ ในช่วงนั้นสถานการณ์การแพร่ระบาดยังไม่รุนแรงมากนัก ดิฉันฝึกสอนต่อจนผ่านการฝึกสอนและเรียนจบในระดับปริญญาตรีได้

เมื่อเรียนจบแล้ว ดิฉันตั้งใจจะไปอยู่บ้านที่จังหวัดนครสวรรค์ แต่เนื่องด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้กลับบ้านไม่ได้ และดิฉันไม่สามารถหางานได้ เพราะ

ยังไม่ได้รับวุฒิมการศึกษ โดยปกติแล้วดิฉันจะทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย แต่ตั้งแต่ที่ดิฉันฝึกงานที่โรงเรียนก็ไม่ได้รับงานพิเศษเลย จึงขาดรายได้

เมื่อจบการศึกษาปริญญาตรี ก็อยากหางานทำที่สร้างรายได้ที่มากขึ้น แต่สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 เริ่มรุนแรงขึ้น หางานไม่ได้ ค่าหอก็ต้องจ่าย จึงต้องย้ายที่อยู่กลับไปอยู่กับพ่อและแม่ที่บ้านพักคนงานของพ่อ ซึ่งอยู่แถวมีนบุรี แต่บ้านที่พักอาศัยก็ไม่ดีมากนัก เพราะเป็นที่พักของคนงานเป็นตึก 3 ชั้น ชั้นแรกเป็นอู่ซ่อมรถ และอู่แท็กซี่ ชั้นที่ 2 เป็นที่พักอาศัยของคนงานอีกคน ชั้นที่ 3 เป็นบ้านพักของพ่อ แม่ และดิฉัน ห้องน้ำจะมี 1 ห้องอยู่ชั้น 2 ต้องใช้รวมกัน ทำให้ดิฉันอึดอัดมาก ตอนนั้นอยู่ในช่วงรัฐบาลประกาศให้ล็อกดาวน์ ดิฉันต้องอดทนอยู่ในห้องพักคนงานที่อึดอัด พ่อและแม่ก็ได้รับผลกระทบในครั้งนี้ พ่อยังคงทำงานปกติ แต่รถที่เข้าอู่น้อยจึงทำให้รายได้น้อยลงเช่นกัน ส่วนแม่เปิดร้านซักรีดใกล้ ๆ บ้านพักลูกค้าก็ลดลง ทำให้รายได้ช่วงนั้นได้น้อยลง แต่ยังดีที่บ้านเรายังมีเงินเก็บและไม่มีหนี้สินที่ต้องจ่าย มีเพียงค่าเช่าที่ที่แม่ทำซักรีดเท่านั้น จึงทำให้เราไม่เดือดร้อนเท่าไร เพียงแต่ต้องปรับตัวและใช้เงินอย่างประหยัดเท่านั้น ดิฉันเองต้องปรับตัวอย่างมาก เพราะเคยชินกับการอยู่หอคนเดียวห้องกว้าง ๆ ใช้ห้องน้ำตนเอง แต่ต้องมาอยู่ในห้องที่เล็กลง นอนรวมกัน 3 คน และมีภาวะความเครียด เนื่องจากยังหางานทำไม่ได้ ดิฉันเป็นนักศึกษาที่จบการศึกษาในยุคของโควิด วุฒิมการศึกษที่จบก็ยังไม่ได้อ ต้องติดตามข่าวสารในเว็บมหาวิทยาลัยอยู่เสมอว่าต้องไปรับวุฒิมการศึกษที่ไหน ตอนไหน แต่สุดท้ายทางมหาวิทยาลัยก็ได้ดำเนินการส่งเอกสารให้นักศึกษาถึงบ้านก็เป็นสิ่งที่ดี แต่การดำเนินการล่าช้าทำให้ดิฉันไม่กล้าที่จะสมัครงานเพราะไม่มีวุฒิมการศึกษ

เมื่อดิฉันได้รับวุฒิมการศึกษเรียบร้อย ช่วงนั้นสถานการณ์โควิดเริ่มชะลอตัวลง รัฐบาลได้ยกเลิกการล็อกดาวน์ ดิฉันมุ่งมั่นหางานอย่างเต็มที่ ความใฝ่ฝันที่อยากเป็นคือ อาชีพครู จึงได้เปิดหาว่าโรงเรียนไหนที่รับสมัครบ้างและไปเขียนใบสมัครทิ้งไว้

ดิฉันเดินทางกลับต่างจังหวัด บ้านเกิดคือนครสวรรค์เพื่อสมัครงานเป็นพนักงานราชการและสอบแข่งขัน แต่ดิฉันไม่ได้งาน จึงรีบกลับมาหางานทำกับป่าแถวเมืองทองธานี

ตอนนั้นดิฉันเครียดมากเพราะยังหางานเท่าไรกลับยังไม่ได้องานเลย เนื่องจากสถานการณ์โควิดด้วยจึงทำให้หางานด้วยวุฒิปริญญาตรีได้ยาก ดิฉันไม่มีเงินเลย ฉันทได้แต่ภาวนาให้หางานได้ ซึ่งดิฉันไม่เคยวุฒิมการศึกษแล้ว งานอะไรก็ได้ที่ได้เงิน

และดิฉันก็ได้งานจนได้ งานนี้เป็นงานเด็กเสิร์ฟที่ร้านสเต็กซานตาเฟ้ เมืองทองธานี รายได้ได้เป็นรายชั่วโมง ตอนนั้นดิฉันตั้งใจมาก ชั่วโมงละ 47 บาท แต่ไม่รู้ทำไมดิฉันถึงได้ตั้งใจขนาดนั้น เมื่อได้องานก็ทำงานตามปกติ ทำงานไปประมาณ 2 เดือน ก็มีโรงเรียน

เรียกไปสัมภาษณ์งานกะทันหัน ดิฉันดีใจจึงรีบไปและทางโรงเรียนก็รับดิฉันเข้าทำงาน ดิฉันได้เป็นครูตามใจปรารถนาแล้ว แต่ทางซานตาเฟ่ ไม่จ่ายค่าแรงที่ค้างให้ เนื่องจากออกกะทันหัน ดังนั้น จึงต้องไปเบิกเอาเองที่บริษัทใหญ่ ทำให้ดิฉันขาดรายได้ไปช่วงหนึ่ง แต่ได้เริ่มต้นใหม่ได้เป็นครูดิฉันก็ยอม

เมื่อมาทำงานในอาชีพครูได้ประมาณ 1 เดือน ก็ถูกไล่ออก เนื่องจากทางโรงเรียนต้องการลดค่าใช้จ่ายในการให้เงินเดือนบุคคลากร นำครูที่มีอยู่แล้วมาสอนในรายวิชาที่ดิฉันสอนแทน เพราะทางโรงเรียนเล็งเห็นถึงความเสี่ยงที่มีบุคคลากรมากขึ้นแต่นักเรียนน้อยลง และทางโรงเรียนคงได้รับผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ไม่ใช่่น้อย ๆ

ดิฉันก็เข้าใจและยอมลาออกจากโรงเรียนแต่โดยดี ดิฉันกลายเป็นคนตกงานในช่วงโควิดอีกรอบ รอบนี้ดิฉันสิ้นหวังและหมดหวังในอาชีพครูไปแล้ว ครอบครัวดิฉันหวังกับดิฉันไว้มาก ดีใจที่ดิฉันได้เป็นครู แต่ดีใจได้ไม่กี่เดือนก็ต้องสิ้นหวังเหมือนดิฉันตอนนี้ ดิฉันเครียดมากกว่าจะหางานได้ช่างยากลำบากเหลือเกิน แต่ในช่วงว่างงาน ดิฉันก็ได้เงินอุดหนุนจากรัฐบาลที่ช่วยนักศึกษาตกงานเป็นจำนวนเงิน 7,000 บาท ดิฉันก็ยังพอได้ใช้จ่ายจากเงินที่รัฐบาลได้ให้ไว้บ้าง แต่ก็อยากได้งานทำ อยากมีงานทำ

ดิฉันจึงออกหางานอีกครั้ง จนได้งานเด็กเสิร์ฟที่ร้านอาหารริมทะเลสาบเมืองทอง ชื่อว่าร้านอีสานจิ้มจุ่ม ร้านนี้ทำงานตั้งแต่ 15.00 - 00.00 น. รายได้วันละ 400 บาท ดิฉันได้รับโอกาสในการทำงานอีกครั้ง เพื่อความอยู่รอดช่วงเวลานั้น มีงานทำก็มีเงินใช้จ่าย ดิฉันมีความสุขมากกับการทำงาน แต่ก็มีคนแซวเสมอว่า จบตั้งปริญญาตรี แต่มาทำงานแบบนี้มีแอบน้อยใจบ้าง แต่ก็พยายามไม่คิดอะไร เพราะช่วงโควิดจะหางานที่ไหนได้ก็ทำไปก่อนเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและครอบครัว

ดิฉันได้เข้าร่วมโครงการคนละครึ่งของรัฐบาลซึ่งเป็นโครงการที่ช่วยในการประหยัดค่าใช้จ่ายได้ดีพอสมควร จึงช่วยให้พอมีเงินเก็บอยู่บ้าง ดิฉันทำงานนี้มาเรื่อย ๆ จนกระทั่งช่วงเดือนธันวาคม 2563 สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 เริ่มรุนแรงมากยิ่งขึ้น ทางร้านอาหารจึงต้องลดจำนวนพนักงาน แต่ไม่ได้ไล่ออก แต่ให้มาทำงานอาทิตย์ละ 3 วัน ซึ่งทำให้รายได้ลดน้อยลงอย่างยิ่ง เพราะได้เงินเป็นรายวัน

ดิฉันเริ่มมองหาช่องทางในการทำงานใหม่ จึงมีพี่คนหนึ่งซึ่งรู้ว่าดิฉันอยากทำงานอาชีพครู จึงแนะนำให้ไปสมัครงานที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี เพราะเขากำลังเปิดรับสมัครครูอัตราจ้างอยู่ ดิฉันจึงรีบไปสมัครสอบแข่งขัน แต่ยังไม่ได้ออกจากงานที่ร้านอาหาร ทางร้านอาหารเริ่มมีการให้พนักงานรายวันหยุดไม่ต้องมาทำงาน หรือไล่ออกโดยไม่มีรายได้นั่นเอง ซึ่งดิฉันโชคดีมากที่ผลประกาศออกพอดี ดิฉันสอบติดและได้เข้ามาทำงานที่โรงเรียน

เทพศิรินทร์ นนทบุรี เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2564 ซึ่งช่วงนั้นก็ในช่วงที่โรงเรียนปิดให้นักเรียนอยู่บ้าน ทำให้ดิฉันต้องสอนออนไลน์ซึ่งทำได้ยากมาก ดิฉันเพิ่งเข้ามายังไม่รู้จักใคร ยังไม่รู้จักเด็ก ทำให้การสอนเป็นไปอย่างยากลำบาก ต้องหาทางติดต่อนักเรียนให้ได้ จนได้ลู่ทางในการติดต่อเด็กและสอนเด็กนักเรียนได้

ในช่วงนั้นดิฉันก็ต้องย้ายที่อยู่เพื่อมาหาหอพักใกล้ ๆ โรงเรียน ซึ่งใช้เงินไปจำนวนมาก ในการเริ่มต้นใหม่กับการทำอาชีพครู ย้ายที่พักมาอยู่หอใกล้ ๆ กับโรงเรียนเพื่อเดินทางได้สะดวกขึ้น ทำให้เงินเก็บได้หมดไป แต่ด้วยความโชคดีที่ได้งานที่เป็นครูอัตราจ้างของโรงเรียนรัฐบาลทำให้มีรายได้ที่แน่นอนทุก ๆ เดือน

สถานการณ์โควิดเริ่มเบาบางลง โรงเรียนเปิดสอนได้เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2564 แต่เป็นการเปิดสอนที่จำกัดจำนวนเด็กมาเรียน ทางโรงเรียนจึงแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่มและสลับวันกันมาเรียน ทำให้ครูต้องทำการสอนเนื้อหาเดียวกันซ้ำ 2 รอบเนื่องจากนักเรียนมี 2 กลุ่ม ก็เป็นการเพิ่มภาระให้กับคุณครูและยังต้องรีบเร่งทำการสอน เพื่อให้นักเรียนได้เนื้อหาที่ครบถ้วนและเข้าใจในเนื้อหา

เมื่อเดือนมีนาคม 2564 ทางโรงเรียนเปิดเรียนตามปกตินักเรียนมาเรียนได้เต็มอัตรา ความหวังของครูที่จะทำการสอน และได้เห็นนักเรียนมาเรียนแบบเต็มห้องก็มาถึง เริ่มใช้ชีวิตตามปกติ แต่ต้องใช้แมส ใช้เจลล้างมือเพื่อป้องกันตนเองอยู่เสมอ ดิฉันคิดว่าสถานการณ์จะดีขึ้นเรื่อย ๆ โควิดจะลดลง แต่ก็ไม่เลย โควิดเริ่มมาอีกรอบหนึ่ง รอบนี้รุนแรงมาก มาในช่วงใกล้วันสงกรานต์ เป็นช่วงเวลาที่เรายากกลับไปต่างจังหวัดไปหาയാอันเป็นที่รักมาก ๆ มีความหวังที่จะได้กลับ ยังไงก็จะกลับ จนโรงเรียนปิดเทอม ดิฉันรีบเดินทางกลับอย่างใจหวัง แต่การเดินทางก็ระมัดระวัง นั่งรถยนต์ส่วนตัวไปกับน้ำ แต่พอไปถึงจังหวัดนครสวรรค์ก็มีการประกาศให้คนที่มาจากจังหวัดพื้นที่สีแดงกักตัว ดิฉันอยากกลับมาที่บ้านต่างจังหวัดเพื่อได้มาทำบุญ แต่กลับต้องลี้ภัยเพราะโควิดมันระบาดหนักขึ้นเรื่อย ๆ

ดิฉันต้องกักตัวจนกว่าจะกลับที่หอพักของฉัน ดิฉันรู้สึกว่าการกลับบ้านครั้งนี้ กลายเป็นตัวนำรังเกียจของคนแถวนั้น เวลาย่าออกไปไหน ทุกคนในหมู่บ้านก็มักจะถามย่าว่าหลานมาจากจังหวัดไหน เอาโควิดมาหรือเปล่า อย่าให้ออกจากบ้านนะ จนทำให้ตัวเราเองกลับไปอยู่บ้านต้องเป็นภาระของย่าที่ต้องออกมาหาซื้อของไว้ให้กิน โควิดมันสามารถทำให้คนรังเกียจกันได้ขนาดนี้เลย ดิฉันอยู่ได้ประมาณ 1 อาทิตย์ ก็รีบกลับหอที่จังหวัดนนทบุรี เนื่องจากทนคำพูดของคนในสังคมไม่ไหว แต่ยังมีดีคุณย่า เข้าใจและอยากให้เราไปเสมอ เมื่อกลับมาหอพักของเราเองก็สบายใจมากขึ้น และได้เรียนรู้การอยู่กับโควิดได้เป็นอย่างดี

สำหรับผลกระทบทั้งหมดที่เกิดจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของดิฉันที่เลวร้ายที่สุดที่ได้รับ ก็คือ สภาพจิตใจ ทุกช่วงขณะที่เกิดการแพร่ระบาดก็จะเกิดการวิตกกังวล กลัวไปหมดทุกอย่าง แต่คนเราเมื่อปรับตัวกับมันได้ และมีแผนสำรองให้กับชีวิต เราก็จะอยู่กับสถานการณ์เหล่านี้ได้ด้วยตัวของเราเอง อย่าคิดที่จะไปพึ่งพาอาศัยเงินเยียวจาจากรัฐบาลเลย ดิฉันมองว่า ถ้ารัฐบาลสามารถนำวัคซีนที่ได้มาตรฐานเข้ามาฉีดให้กับคนได้ทั้งประเทศ ตอนนั้นดูจากข่าววัคซีน ที่ผลิตมาจากจีนมีผลข้างเคียง วัคซีนไม่ได้มาตรฐานของอเมริกาทำไมไม่นำเข้า เพราะถ้าเอาของดี ๆ มา ความเสี่ยงก็จะเกิดต่ำมาก ๆ ดูอย่างประเทศสิงคโปร์ยังมีของ Pfizer และ Moderna เลย ใครจะกล้าฉีดกัน

หากเปรียบเทียบช่วงก่อนโรคโควิดจะระบาดให้ค่าของความสุข 100% และในระหว่างที่ยังระบาดรอบที่ 3 ความสุขลดลงเหลือ 60%

สัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 4 พฤษภาคม 2564